

Paměť národa

Helena Medková

1946

Narodila se v roce 1946 v Praze. Její rodiče ji již od malička vedli k hudbě. Hrála na klavír a její sestra na housle. Studovala na konzervatoři a poté na Akademii múzických umění v Praze. Jejím významným přítelem byl Ivan Moravec, známý pianista, který byl zároveň i jejím profesorem. Ivan Moravec měl přítele, který se jmenoval Ivan Medek. Byli to muži skoro o generaci starší než ona, proto na oba vzhlížela jako na své otcovské přátele a velice si jich vážila.

ČESKOSLOVENSKÁ SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Číslo E * 011768 Cj. M 1156/72

DIPLOM
Helena Cinybulková

narozený(á) dne 10. února 1946 v Praze
zakončením řádného studia státní závěrečnou zkouškou na fakultě hudební
vysoké školy Akademie múzických umění v Praze
nabývá podle zákona č. 19/1966 Sb., o vysokých školách, vysokoškolské kvalifikace
v oboru hry na klavír

V Praze dne 30.10. 1972

Alfred Holec děkan *Marie Jandrková Jencová* rektor

SEVT - 26 383 4 St 02 - 5251 70

„Čas plynul a já jsem studovala. No a také Medkovy děti, on měl tři děti a ty byly skoro mého věku. No, a tak jsme všichni rostli a stárli a já jsem učila na konzervatoři v Plzni, jezdila jsem autobusem sem a tam. No a říkala jsem si: „Ještě budu třicet let jezdit do Plzně a potom půjdu do penze.“ A dopadlo to úplně jinak...“

Po roce 1968, kdy nás obsadili Rusové, odjel pan profesor Ivan Moravec do ciziny. Helena měla pocit, že tu zůstala úplně sama. Ale pan profesor vzkázal svému příteli Ivanu Medkovi, aby se o to děvče, které tu zůstalo samo, postaral.

Helena věděla, že Ivan pochází ze slavné rodiny – jeho dědečkem byl impresionistický malíř Antonín Slavíček (1870-1910), jeho tatínkem legionářský spisovatel Rudolf Medek (1890-1940), také bratr Mikuláš byl malíř. Teď poznala i jeho tři děti a okruh přátel.

Ivan Medek podepsal Chartu 77 a byl mezi prvními, které režim potrestal. Byl do 24 hodin propuštěn z práce. Po incidentu, kde ho po výslechu odvezli do lesa a zbili, se rozhodl, že pro českou situaci již nemůže doma nic udělat, a rozhodl se k emigraci.

„Když řekl, že odjede, nevěděli jsme, jestli se ještě někdy uvidíme...“

Několik měsíců po jeho emigraci dostala Helena dopis od své kamarádky z Německa - pozvání, aby za ní přijela na Vánoce.

„A že tedy zkusím, jestli dostanu výjezdní doložku. Výjezdní doložka byl papír, který musel člověk přiložit k tomu pasu. A aby dostal výjezdní doložku, tak nejprve musel jít do banky, aby dostal takzvaný devizový příslib. Tak jsem tam šla a dostala jsem devizový příslib. S devizovým příslibem šel člověk na policii a dostal výjezdní doložku. A tu jsem také dostala.“

Na Štěpána roku 1978 odjela do Německa. Domů se již nevrátila.

V Mnichově se setkala s Ivanem Medkem, který tam v tu dobu sháněl práci. Zajímal se o místo v rozhlase Svobodná Evropa, ale když ho nepřijali, odstěhovali se s Helenou do Vídně. Tam dostal místo v Hlasu Ameriky, kde předával informace od svých kamarádů chartistů v Praze.

„A ti všichni mysleli pořád na jednu věc. Já když jsem se jako mladá žena, zamilovaná do svého muže, zeptala : „Miláčku, na co myslíš?“ Tak řekl: „Na změnu režimu.“ “

V Rakousku dostal Ivan azyl, díky kterému mohl mít sociální podpory. Aby mohla dostat azyl i Helena, domluvili se, že se vezmou.

„To znamená, že jsme šli na místní úřad, tam jsme podepsali ten papír u nějakého úředníka a byli jsme manželé.“

Bydleli ve čtvrti, kde bylo spousta cizinců, a Helena poprvé poznala lidi, kteří mluvili jiným jazykem nebo měli jinou barvu pleti. Našla zaměstnání opět jako učitelka klavíru.

V roce 1989 komunistický režim padl a Medkovi se jeli podívat do Prahy. Na plesu Charty 77 se viděli se spoustou svých přátel. Stále ale ještě bydleli ve Vídni, až do roku 1993, kdy Ivanovi zavolal pan prezident Havel. Zeptal se ho, jestli by nebyl ochoten nastoupit na Hradě v jeho kanceláři.

„Tak on řekl, že ano, a bylo jasné, že já zůstanu ve Vídni. Protože - měla jsem krásnou práci a stejnou práci, kdybych se vrátila domů, bych tady těžko hledala. A začínat již po třetí v životě úplně z nuly taky není legrace.“

Když její manžel odjel do Prahy, zůstala ve Vídni a jezdila za ním na návštěvy. Měla dva domovy a těšila se tam i zpět. Ivan také občas přijel do Rakouska.

„Zamilovali jsme si kraj a zamilovali jsme si ty lidi. Cítili jsme se tam dobře a jezdili jsme tam na dovolenou dokonce i po změně režimu. V podstatě až do doby, dokud to bylo možné. Až do roku 2006 jsme jezdili na rakouský venkov.“

Definitivně se přestěhovala do Prahy až roku 2003, kdy byl její manžel nemocný a potřeboval, aby byli spolu. Napsal v té době knížku, která se jmenuje *Děkuji, mám se výborně*, v níž popisuje svoje životní zkušenosti a zážitky. Dostala se k překládání, ke svému současnému zaměstnání, které ji velice baví a miluje ho možná ještě více než předchozí práci. Ivan Medek zemřel roku 2010.

„Takže já jsem za všechno vděčná. Ale moc. Protože jsem toho dostala, ani nevím jak. Zaplať Pánbůh. Hodné rodiče, hodného muže. Zaplať Pánbůh zdraví, krásnou práci...“